

[Fuglsang.]

isolerede fænomener, og derfor finder jeg det rimeligt, at også jeg prøver at placere det i en nogenlunde større sammenhæng.

Altså netop fordi det må betragtes som et nedskæringsforslag, går vi imod det. Vi mener ikke, Danmark er så fattigt, at det ikke har råd til i stadig stigende grad at støtte kunsten, og at staten ikke i stadig stigende grad skulle gøre den tilgængelig for flest muligt af landets borgere.

Vi er altså ikke af den anskuelse, at nedskæringer på dette område på nogen som helst måde kan betegnes som et fremskridt, og selvfølgelig er vi ikke imod at deltage i de principielle debatter, der er bebudet med hensyn til ændringer i loven, dens revision, videre virke, dens administration, dens støtteområder, dens ydelser, fordeling og dens slags ting; heri er vi selvfølgelig lige så interesseret som alle andre og vil forsøge at yde vores positive bidrag.

Mølgaard (DR):

Det mest interessante ved det lovforslag, vi her har fået forelagt, forslag til lov om ændring af lov om Statens Kunstfond, er bemærkningerne.

Det hedder i bemærkningerne, at når man ønsker at udskyde den mere omfattende revision og denne gang vil indskrænke sig til rent redaktionelle ændringer, er det med den begrundelse, at det bliver dyrt at gennemføre en mere gennemgribende revision.

Man kan åbenbart ikke forestille sig andet end meget, meget betydelige udgiftsudvidelser på dette område, hvis der virkelig skal laves gennemgribende forandring, og det er vel egentlig logisk nok, for når der først er åbnet for posen på dette område, når man først er begyndt at yde støtte til kunsten, til kulturlivet, så er der ingen grænser for, hvor mange områder man kan finde på at yde støtte på.

Nu har specielt sceneinstruktørerne og filminstruktørerne henvendt sig i denne omgang og også udbedt sig støtte til deres område, og jeg skal helt og fuldt erkende, at disse par grupper, hvorfor skulle de ikke være omfattet af kunststøtten, når den er oprettet på andre områder? Skulle det måske være ringere kunst? Skulle der måske være mindre behov for støtte til sceneinstruktører og teaterinstruktører og film-

struktører end til de kunstnergrupper, som allerede i dag får støtte igennem kunstfonden?

Der er jo ingen grænser for kulturlivets udfoldelsesområder. Man kan udfolde sig ved forfatterskaber, billedkunst, tonekunst. Man kan også udfolde sig ved at avle særlig fremragende tomater, spille særlig fint skak eller svejse skibe på en særlig genial måde, og jeg tør ærligt talt ikke gøre mig til dommer over, hvad der trænger mest til støtte, og hvad der trænger mindst til støtte, og hvad der egentlig er mest kulturlivsberigende.

Vi må erkende, at enhver grænse for en sådan støtte — hvis vi overhovedet opretholder den — vil være urimelig. Inden for de enkelte områder vil behovene være ubegrænsede, men da midlerne nu engang er begrænsede, må statens svar være det, at vi laver en smagsdommerkomité, der fastslår, hvad der er god kunst, hvad der er tilskudsberettiget kunst, og hvad der er mindre tilskudsberettiget kunst. Det lugter efter retsforbundets opfattelse oplagt af censur.

Jeg skal absolut ikke gøre det til nogen hemmelighed, at retsforbundet finder støtten til kunst helt urimelig, fordi den virker kulturlivsforvridende, fordi den tilsidesætter nogle og gavner nogle få — den herskende klasse. De, der tilsidesættes, er også andre kunstnere, dem, der ikke falder ind under smagsdommernes nådige vinger.

Vi ønsker fra retsforbundets side en gennemgribende reform på dette område, og vi ønsker den hurtigst muligt. Derfor vil vi selv arbejde for en virkelig reform, nemlig nedlæggelse af Statens Kunstfond, så vi kan give kunsten frihed. Det er vort principielle standpunkt, og det vil vi arbejde på. Det begrundes sig ikke på nogen antydning af en kulturfascistisk holdning, det begrundes sig alene på en skepsis over for statens evne til at fremme åndslivet og en skepsis over for de af staten udpegede vurderingsmænds evne til at vurdere, hvad der er rigtig, og hvad der er god, med andre ord særlig tilskudsberettiget, kunst.

Jeg skal erkende, at vi vil arbejde for dette, men ikke fastlåse os i en alt-eller-intet-standpunkttagen, hvis der måtte vise sig ikke at være flertal for den indstilling i folketingsalen. Vi så hellere en decentralisering, men dog støtten opretholdt, end vi ser